

בס"ד. ר"פ משיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלול ה'תשכ"ז.

הנחה פרטית בלתי מוגה

על ש"מ אלול, איז פאראנען א שיחה בלקו"ד, א פסח'דיקער, וועגן אלול - אעפ"י אז דער סדר באלול הוא מלמטלמ"ע משא"כ הסדר בפסח הוא מלמעלמ"ט, וכהמשל פון א אב רחמן שיש לו בן קטן וואס ער ווארט ניט ביז ער וועט ווערן א גדול, אלא ער נידערט זיך אראפ לו (וזהו הענין דנער ישראל של המשכה בניסן), דהגם אז בפסח האט געדארפט האבן א הכנה, שזה הי' פסח ומילה וכו' אבל זה הי' רק הכנה ולא עבודה וכמו"כ ע"י האמונה וואס דאס איז ירושה מאבותינו, וואס עס איז נישט פארבונדען בע בודתו (נאר ער איז יורש אלץ), וזהו מה יפה ירושתינו, און בזכות האמונה איז נגאלו ממצרים, וואס ע"י יצי"מ איז געווען הענין של וירש זרעך, דלולי המניעות וואלטען זיי יעמאלט אריינגעגאנגען וכו', משא"כ אלול איז עבודה מלמטלמ"ע, וא"ל אז באלול איז פאראנען הענין של היתקע שופר בעיר וואס דאס איז נפל חרדה על העם וכן שעפ"י פשטות דאס איז אן ענין וואס קומט מלמעלה (א צווייטער בלאזט) וואס הענין של חרדה הוא סילוק הדמים, וכידוע הענין בעבודה, איז עכ"ז יש עבודה מלמטלמ"ע, משא"כ פסח הוא עבודת הצדיקים (און ווי געבראכט בגמרא, שפסח הוא ר"ה לרגלים שזהו עבודת הצדיקים) און ווי געבראכט אין מדרש שהי' הטענה דהללו עו"ז והללו עו"ז וכו' נאר הגאולה הי' ע"י המשכה מלמעלמ"ט -

אעפ"כ איז דארטן, בשחת פסח, רעדט ער וועגן הנהגת אלול ושבת מברכים אלול אין ליובאוויטש, וואס דארטן איז מקור החסידות, ואעפ"י וואס עס האט זיך אנגעהויבען בלאדי (אבל העיקר הי' בליובאוויטש), ושמה מילתא היא, וואס דאס ווייזט על אהבה, שהוא שורש על רמ"ח מצוות עשה (כולל ג"כ יראה, שהוא שרש כל שס"ה מצוות ל"ח וכו' דבכללות זהו כל תרי"ג כוחות וכו', שזהו כמנין תרי"ג מצוות, (וואס בראשית בשביל התורה וכו', אז ער זאל אויסנוצען כל כוחותיו לתורה וכו') איז זהו העבודה באלול,

זאגט ער בהשיחה של שבת מברכים אלול איז א טעם וואס זרם השמש-רוח של אלוקים-און א תשובה'דיקן ווינט - שזה שאמר א רוח של תשובה איז דאס ע"ד הביאור של ד"ה ורוח וכו' אשר נתנה (געבראכט אין לקו"ת) שתשובה הוא ענין השבה, נישט חרטה וואס ביי זיי זאגט מען שזה ענין חרטה, איז דאס נישט אזוי ואדרבה, שזהו ענין של תשובה, אוועקערין זיך צו וואס ער באליינגט (וואס הייסט חרטה), בשעת העבירה שזהו הענין של אלול, תשובה און אפילו נאך העכער ווי די עבודה של ניסן (פסח), וואס יעמאלט בפסח איז ער עולה רק לשרשו ומקורו משא"כ באלול איז ע"פ עבודתו דערגרייכט ער צו אפילו א העכערע דרגה: מטו"מ, שזהו ע"ד ורוח וכו' אשר נתנה וואס דאס איז אדרגה וואס איז העכער מבריאה ואפילו מבריאה הכללית וכו'

ואיך באים למדריגה זו זהו ע"י אני לדודי וכו', שזהו ע"י מעשינו ועבודתינו שזהו מה שנעשה כבר וואס זהו הענין של אמונה (וואס עס איז בלויז א ירושה), וואס על האמונה איז לא עמל - ער דארף נישט האבן התבוננות אריכות הזמן וכו', אבל הענין של אמונה איז נישט קיין התחדשות (רק גילוי מהעלם) דיש העבודה של זמן הגלות, וואס זהו ווי געבראכט בתו"א משפטים, בלשון עורות עבודים, שזהו הענין של התחדשות וכו', און דאס איז ממש מלמעלה הענין של והרוח וכו', אשר נתנה העכער מבריאה (אפילו מבריאה הכללית) וואס העבודה הנ"ל איז א עבודה וואס איז העכער מטבע, און דאס דערלאנגט למקום וואס העכער מטבע, און דאס דערלאנגט למקום וואס העכער מהשתלשלות לגמרי כנ"ל ואעפ"כ קאן ער טענה'ן מי הקדימני ואשלם, פון וואנעט האב איך נתינת כח? איז ע"ז זאגט מען שבפסח הו"ע של אתערותא דלעילא מצ"ע וכו'.

אבל זהו אתעדל"ע בכללות, און שפעטער באלול איז מער בפרטיות קומט המלך בשדה, שכל זה הוא המשכה וצריך להיות אחר העבודה של האדם איז ע"י אני לדודי טוט מען אויף ודודי לי נאך העכער ווי האור איז נישט נאר הי"ג מדות הרחמים אלא ג"כ העכער אפ"י מהיתקע בשופר וכו', וכמו שכתוב בצאינה וראינה בלקו"ת,

וההמשכה (והנתינת כח) הייבט זיך אן משבת מברכים - וואס יעמאלט ליינט מען הפ' דראה אנכי נותן לפניכם וכו', שזהו הנתינה מלמעלה ובאופן של לפניכם אין א פנימיות - און עס ווערט נמשך היום-ביז אז ע"י היום לעשותם קומט מען צו להיותם אס בחוקותי תשמרו - וואס יעמאלט וועט זיין גילוי משיח צדקנו במהרה בימינו.

ב. ובשבת מברכים אלול (זאגט ער בהשיחה שם) שהחסידות וואס מען האט געזאגט איז געווען אלול'דיקע וואס ער בריינגט דארטן (בהשיחה) הדוגמאות והם א. אני לדודי וד"ל - ר"ת אלול - וב. השמים כסאי, והג. ראה אנכי וכו', דלכאורה הסדר האט געדארפט זיין אנדערש, וואס ראה אנכי האט געדארפט זיין פאר השמים כסאי - ווארום ראה ליניעט מען רוב שנים בש"מ אלול והשמים כסאי איז דאס שייך לר"ח - ולמחר חדש - וכו' (בפרט?) און ראה וואלט געדארפט שטיין ג"כ קודם אני לדודי (משום תדיר קודם).

והביאור בזה הוא (בהמשך להנ"ל) שהחילוק בין עבודת ניסן (פסח) ואלול הוא וואס פסח איז המשכה מלמעל"ט שאלול הוא העבודה מלמטל"ע והעבודה דאלול הוא, אז מ'זאל אויפמאכן הדודי לי - שזהו הענין של תמליכוני עליכם, וואס בכלל ביי מלוכה - איז המלך הוא מלך על העם - וואס דאס איז די ב' פי' א. המלך על עם מלשון גחלים עוממות - והב. עמך ונחלתך שזהו הענין של יחיד ואחדות, וואס ע"י העבודה באלול טוט מען אויף אזא המשכה וואס איז באי"ע להמשכה שבניסן און ע"י מעשנו ועבודתינו טוט מען אויף אזא יחוד וואס דאס וועט זיין בגילוי לע"ל וואס לע"ל וועט זיין הגילוי העכער פון מ"ת, וג"כ העכער פון יצי"מ - וואס בזכות האמונה נגאלו כו'. איז יצי"מ פארבונדען מיט נקודת האמונה, וואס יש דיעה (בהאמנת אלקות בדרמ"צ) אז דאס איז ניט א מצוה מצ"ע, נאר א הקדמה לזה (ויש מצוה בה פרטים וכו') ואח"כ איז דא מ"ת.

וואס יעמולט האט זיך אנגעהויבן הסדר של קיום המצות (ואעפ"כ ווערט געבראכט בתניא שזהו רק מעין לע"ל וזהו שהעבודה דאלול הוא הכנה לע"ל, משום שע"י העבודה טוט מען אויף א חידוש כנ"ל. ואעפ"כ זיינען אלע ענינים נתגלה געווארען ע"י התורה.

ואפי' תשובה וואס איז העכער פון תורה, והראי' שתשובה העלפט דאך אויף ביטול תורה, זאעפי"כ איז תורה מגלה הענין של תשובה, איז עד"ז איז ווען רעדט מען וועגען אלול - בפסח, והגילוי הוא ע"י פנימיות התורה, וזהו אמירת המאמר וואס דאס איז העכער מאו"א, דברי אלקים חיים, וואס דאס (פה"ת) איז א דבר ברור, וענין וואס אמת לאמיתו, וע"ז הביא הסדר של ג' ענינים א. א"ל וואס זהו הנתנת כח וואס מען גיט מלמעלה, קען ער דאך טענה'ן - אקדימי' טענת' ווע"ז זאגט מען השמים כסאי, וואס מהו הענין של כסא וואס הראש און אנדערע אברים אזיכעט נידערן זיך אראפ, איז עד"ז באלול איז המלך קומט אראפ למטה ובמילא קען ער האבן כח ללחום עם נה"ב ווייל ער האט מיט זיך די מלך, ואח"כ זאגט ער ענין הג' של ראה נתתי לפניך (וואס דאס איז הענין אז העבודה זאל זיין במנוחה (וואס דאס איז א אויפטו של חסידות?) וכמ"ש הרמב"ם על לע"ל דלא וכו' נאר מצד וכו', און (בשבת מברכים הייבט זיך דאס אן) איז יעמאלט מאיר שם הוי', בעולם הזה הגשמי, און הרוח של אלול איז פארבונדען מיט משיח, וואס איינער פון די סימנים וואס מען האט געגעבען איז דאך מורח ודאין און האויר איז א תשובה'דיקער. וואס אויר איז א זאך וואס איז נוגע לכל אחד ואחד (מער נוגע ווי לבוש ובית ואפי' אכילה ושת'י) שזהו הענין של רוח של תשובה, און דאס איז אלול - איז פארטאג - און שפעטער קומט מען צו ללימוד פנה"ת שזהו הנתנת כח בכללות און עי"ז גייט אראפ המניעות מבית ומבחוץ, וכ"ז הוא אחר הנתנת כח של וישב על כסא ה' (השמים כסאי) וואס דאס איז א ברכה והמשכה - והנותן בעין יפה נותן - אז עס זאל זיין א כתיבה וחתימה טובה ב"ח ומז"ר וכו'.